

[Sjelbiografi.]

Almlöf, Knut,

70 C Br.

National Library
of Sweden

"In skall jag bland framstående personer" fördrar utgifverna, och skrifa /Kall jag också påstår han. - ja, det föro kan ju vara smickrande nog, ty alla ha vi våra små svagheter; och så framstående är jag nog inte, an jag behöfver vara ett undantag från regeln. - Men se, det der skrifvandet!... Ej, ej!... jag fruktar att jag begick en stor dumhet då jag gaf mita löfte. Men jag har så många att minnas och ångra, att en mer eller mindre gör föja till saken. - Att jag kom till världen var kanske redan det en dumhet, men den rår jag inte för. Emellertid såg jag första gången dagens ljus den 9 Februari 1829; jag lemnae för ofrigt derhän huxd eller hur mycket man ser vid ett dylikt tillfälle och i all synnerhet af dagens ljus, när man, som jag, gör sitt

inträdde sent en vinteraften och i ett litet hus vid Noma Smedjegatan.

Jag traskade igenom Clara-trivialskola, om som lat, om som flitig. Efter några års-examen väntade min far regelbundet att jag skulle uppvisa den vackra bok jag borde ha fått som belöning för flit och godt upp-förande, och nästan leta regelbundet presenterade jag en notkäfte såsom premium för - sång. Jag var, kan tänka, musikalisk, hade en hög Sopranstämma och tog dessutom lektioner af Andreas Randel uti fiolspelning. Min fiol medförde jag ofta i en värdepappersförsäl till skolan, och då jag utantill kunde en mängd långa tråder ur min fars högtrogiska roller, hade jag ett rikhaltigt program att, under loftunderna, bjuda mine kamrater. De betalade med applåder, rektor Trysen sin (audivit omotivade) entree med - smörj. Jag ansågs emellertid "rolig", och gubben Trysen spådde att jag aldrig kunde bli annat än en oeliga och "Spelman". Det var förargligt

att höra för mig som tidigt bestamt mig
 för den prästerlige banan, så beslut som
 skulle bli allvar då jag på våren 1848 blef
 student i Uppsala. Men äfven där fortfor den
 förbaskade "roligheten" att spöka. Och trots
 allvarliga ansträngningar, trots talade upptra-
 danden i predikstolen med egenhändig för-
 fattade predikningar, ansågs jag fortfarande
 alldeles för rolig för prästembetet. En rolig
 sjalstyrare! Hu då! . . . Nej, från "tilljån" skulle
 jag predika, tötade kamraterna mig i öronen,
 och den 5 November 1851 beseglades mitt öde -
 jag debuterade den dagens afton hos Pierre
 Deland å Uppsala teater. I Stockholm föddes
 faderstärar af - sorg öfver svikna för-
 hoppningar, och, skalk jag vara fullt upprigtig,
 så kände jag invärtes att jag begått en
 stor dumhet. Den känslan har följt mig
 sedan dess, och, om den i viss mån har lagt
 en hämsko på min konstnärliga utveck-
 ling, har den i ersättning verkat välgörande
 på min personliga. Med denna känsla
 till bakgrund lemnade jag våren 1852 min
 ordinarie verksamhet såsom skådespelare

Stora anledningar har jag till tacksambet mot publik och kritik, ty af både har jag blifvit synnerligt skonsamt behandlad, ja vådligt mycket skonsommare än jag förtjänat. Men, det är ju så rätt. Sådant får man ju inte säga sjelf, ty man blir inte trodd och förhånad till på köpet. Ja, är det inte som jag säger med det der skrifvet om en sjelf? Säger man ärligt ut så man anser sig vara bra, så är det inte bra, då är man en ofvermodig sölle; bekänner man lika ärligt att man just inte är så bra, så är det ändå sämre, ty då anses man som en half bedragare, åtråin- ston som en effekterad filur. Därför afslutar jag nu detta skrifver, och kanske det ändtligen inte är någon dumhet.

Almnäs vid Gripskolan den 22 februari 1891.

Åmed Almlöf.